

Die ene student: Annemiek

GRONINGEN

In Die ene student vertellen docenten van het Alfa-college over studenten die hen zijn bijgebleven, hen hebben geraakt of hun kijk op het vak hebben veranderd. Dit keer Onderwijsassistent-docent Tineke Mulder (29) over haar student Annemiek (17).

„Ben benieuwd wat we dit jaar voor vlees in de kuip hebben, dacht ik, terwijl ik rondliep op ons jaarlijkse introductiekamp voor eerstejaarsstudenten. Eén studente viel mij - en de rest van de groep - gelijk op. Annemiek zat meteen bij medestudenten op schoot, was brutaal, daagde mensen uit. Hmm, dit wordt wat, ging er door me heen.”

„Zo opvallend als Annemiek zich op kamp gedroeg, zo onzichtbaar was ze de maanden daarna in de klas. Het intrigeerde me. Was ze nog op zoek naar haar plek in de groep? Annemiek was stil, kwam niet altijd opdagen, leverde geen opdrachten in. ‘Jaa goed’, antwoordde ze, als ik vroeg hoe het ging. Écht contact kreeg ik niet met haar. Mijn appjes beantwoorde ze nauwelijks, als ik vroeg waar ze was. Er was iets, maar ik kon mijn vinger er niet op leggen.”

„Toen ik de klas drie maanden later vroeg hoe ze het vonden gaan op hun allereerste stageplek, hield Annemiek zich weer stil. Tijdens een gesprek met de loopbaanbegeleider en mijzelf vertelde ze dat migraine de reden was waarom ze er zo vaak niet was. Annemiek begon me op te vallen, juist omdat ze zo onzichtbaar wilde zijn.”



Annemiek. Foto: Alfa-college

„Met een onverwacht mailtje maakte ze zelf een einde aan haar onzichtbaarheid. Ze had geen stageplek gevonden, biechtte ze op. Ze wilde niet de enige zijn die niks kon vinden en durfde dat niet meer te vertellen, nu iedereen zo leuk en druk bezig was met stage. Zelfs haar ouders wisten er niet van.”

„Ik voelde me opgelucht. Dus dát was er aan de hand. Nu ze zich open had gesteld, kon ik écht contact met haar maken. In de één-op-één-gesprekjes die we hadden, leerde ik Annemiek steeds beter kennen. Ze voelde zich onzeker, had een pittig schoolverleden achter de rug. Ik praatte veel met haar, wilde haar een veilige en vertrouwde omgeving bieden. Haar het gevoel geven dat ze gehoord en gezien werd. Ik bleef appen als ze er niet was, sprak met haar ouders, betrok haar loopbaan- en stagebegeleider erbij. We gingen als een team om haar heen staan.”

„Annemiek haalde haar stage uiteindelijk niet. Ook toen had ze moeite met hulp vragen. Tegen het einde van het eerste schooljaar realiseerde ze zich dat ze dit jaar niet zou halen. En ze aptte me: zou je vandaag of morgen tijd hebben om te praten? Het hoge woord kwam eruit: je vindt het waarschijnlijk heel raar wat ik nu ga zeggen, maar ik wil het jaar overdoen.”

Raar

„Raar vond ik het niet. Ik vond het subliem. Dat ze nu zelf de verantwoordelijkheid voor haar eigen leven durfde te nemen. Wat een stap! Het maakte me zó trots. Geduldig zijn, betrokken blijven, een vertrouwensband creëren en niet opgeven heeft echt effect, leerde ik. Als we haar los hadden gelaten, weet ik niet wat er was gebeurd.”

„Maar we zijn er nog niet, het gaat nog altijd niet perfect. Annemiek blijft een puzzeltje dat we nog niet helemaal hebben opgelost. Haar verhaal is geen sprookje en dat geeft ook niet. Als ze er maar voor blijft kiezen om naar school te komen, zodat ik haar in de ogen kan kijken en we in gesprek kunnen blijven. Dan beginnen we iedere dag gewoon weer opnieuw.”